

Aftenposten 30.4.43.

103101

MENING**General Fleischer****Misvisende
av Riste***Av Olav Ravn, Narvik*

I Aftenposten 19.4. har professor Olav Riste en artikkel med overskrift «General Fleischers tragedie». Da artikkelen har en form og et innhold som er så langt utenfor den historiske virkelighet som mulig, krever den et tilsvarende svar.

La meg først oppsummere generalmajor Fleischers innsats som sjef for 6. divisjon fra januar 1939 og som øverstkommanderende i Nord-Norge fra januar 1940:

1. Han intensiverte arbeidet med å styrke beredskapen i Nord-Norge.
2. Han ga ordre om mobilisering av 6. divisjons avdelinger ved overfallet 9. april uten å avvende ordre fra sentralt hold.
3. Han ledet 6. divisjon med ro og fasthet under de harde kampene, samtidig som han innprentet sine underordnede sjefer å disponere på en slik måte at de norske tap kunne begrenses.
4. Han samordnet innsatsen fra Hæren og Marinen og med underlagte flyavdelinger.
5. Han organiserte den sivile forvaltning i Nord-Norge i samråd med de sivile organer i landsdelen.
6. Han viste sitt personlige mot ved å foreta inspeksjoner ved avdelingene i fremste linje. Under angrepet på Narvik 27./28. mai fulgte han sine soldater i barkassene over fjorden.

Ved kongelig resolusjon av 18.5. 1940 ble Forsvarets overkommando opprettet. Kommanderende general, Otto Ruge, ble midlertidig beordret som forsvarssjef med bibehold av stillingen som KG. Etter at de norske myndighe-

ter var kommet over til Storbritannia i juni 1940, ble Forsvarets tidligere organisasjonsform opprettholdt uten noen toppstilling som forsvarssjef. Generalmajor Fleischer overtok stillingen som sjef for Hæren. Han la frem retningslinjer for reisning av en norsk hæravdeling i Storbritannia og senere også en avdeling i Canada. Målet var å skape operative avdelinger som kunne brukes enten som selvstendige norske enheter eller i samvirke med allierte tropper. Generalen var meget aktiv i arbeidet med å bygge opp en ny norsk hær, men flere av hans forslag ble ikke godkjent. Dette førte til at avdelingene fikk langt mindre personell og dermed også en svakere status enn om forslagene fra Fleischer var blitt fulgt. I mars 1941 ble Flyvåpenets Felleskommando (F.F.K.) opprettet for Hærens Flyvåpen og for Marinens flyvåpen. Senhøsten 1941 satte Forsvarsdepartementet i gang utredninger om Forsvarets ledelse og organisasjon. I januar 1942 fremholdt Fleischer både muntlig og skriftlig overfor Forsvarsministeren at de tre forsvarsgreners sjefer burde ha anledning til å se det nye forslaget og gi sine uttalelser. Denne anmodning ble ikke tatt til følge. I februar 1942 ble Forsvarets overkommando opprettet. Om generalmajor Fleischer var blitt utnevnt til Forsvarssjef ville han med sin lojale holdning ha lagt all sin energi inn i oppbygningen av de samlede norske stridskrefter i Storbritannia, Canada og senere også i Sverige. En bedre sjef fantes ikke.

Professor Riste skriver bl.a.: «Med ei rekke indikasjonar på at Fleischer og hans stab ikkje hadde den nødvendige tillit, spesielt hos dei britiske instansane som arbeide med norske saker, måtte regjeringa reagere. Det kan så menn godt vere at skulda for manglande tillit låg meir på britisk enn på norsk side. Men det var berre på norsk side at Regjeringa kunne gjennomføre dei personskifte som måtte til.»

Jeg provoserer Riste til å legge frem de dokumenter som underbygger denne påstand. Forbigåelsen av Fleischer førte til uheldige ringvirkninger langt utover Forsvarets rekke, og den svekket Regjeringens omdømme. Uansett hva historikere måtte mene og skrive, var Regjeringens saksbehandling uhyre slett. De norske myndigheter burde derfor for lengst ha beklaget den behandling generalmajor Carl G. Fleischer ble til del.